

Lag Ba'omer: The Eternal Flame

איחא בסי בית אהרן על לייג בעומר ישכל מי שיש לו אמונה ברשב"י, יש לו חיזוק ברשב"י, כשם שהשי"ת הוא השם לכל כך רשב"י הוא רשב"י לכל, אפילו לפחותים. עכלהיק.

2 **H**ASHEM spoke to Moses, saying: **2** Command the Children of Israel that they take to you clear olive oil, pressed for lighting, to kindle a continual lamp. **3** Outside the Curtain of the Testimony, in the Tent of Meeting, Aaron shall arrange it, from evening to morning, before HASHEM, continually; an eternal decree for your generations. **4** On the pure Menorah shall he arrange the lamps, before HASHEM, continually. **5** You shall take fine flour and bake it into twelve loaves; each loaf shall be two tenth-ephah. **6** You shall place them in two stacks, six in each stack, upon the pure Table, before HASHEM. **7** You shall put pure frankincense on each stack and it shall be a remembrance for the bread, fire-offering for HASHEM. **8** Each and every Sabbath he shall arrange them before HASHEM continually, from the Children of Israel as an eternal covenant. **9** It shall belong to Aaron and his sons, and they shall eat it in a holy place; for it is most holy for him, from the fire-offerings of HASHEM, an eternal decree.

10 The son of an Israelite woman went out — and he was the son of an Egyptian man — among the Children of Israel; they fought in the camp, the son of the Israelite woman and an Israelite man. **11** The son of the Israelite woman pronounced the Name and blasphemed — so they brought him to Moses; the name of his mother was Shelomis daughter of Dami of the tribe of Dan. **12** They placed him under guard to clarify for themselves through HASHEM.

13 You shall count for yourselves — from the morrow of the rest day, from the day when you bring the Omer of the waving — seven weeks, they shall be complete. **16** (Until the morrow of the seventh week you shall count: fifty days; and you shall offer a new meal-offering to HASHEM. **17** From your dwelling places you shall bring bread that shall be waved, two loaves made of tenth-ephah, they shall be fine flour, they shall be baked leavened; first-offerings to HASHEM.

2 *Another version of the strife is indicated by the information we are given regarding the ancestry of the two combatants and the term "son of the camp," which implies the dispute revolved around matters of the camp, i.e., its heritage. The blasphemer was the son of a Jewish mother from the tribe of Dan and an Egyptian father. Throughout the years of enslavement, this was the only such case, a remarkable testimony to Jewish family purity and morality. He wished to dwell among the people of Dan, his mother's tribe, but they refused him on the grounds that his father was not a Danite.*

8 ויצאת מצרים גילתה לכל, כי הקב"ה מנהיג את כל הכריאה תמיד, כי אחת מחיה את כולם תמיד. כי מחדש בסוכו בכל יום תמיד מעשה בראשית. זהו סגולה ישראל על כל העושים.

9 הכה נא, אחת ולתמיד, ונחיה את חיינו באמונה זו. כמות וכמה דאגות יסורו הימנו. חדל דאגת פרנסה! חדל דאגת בריאות! השלך על ד' יתבר ותוא יכלכלך. על האדם לידע את החשקפה של תורתו, כי

13 ודאי שכדי לזכות לחיים כאלה, וזקוקים לעסוק שעות על נבי שעות בלימוד המוסר, ואמנם מי שזכה לאמונה זו, חוסך מעצמו גם בעולם הזה בידות גדושות של עגמת נפש. כזמנינו שולמת סחלת המרה שחורה רה"ל, כי הדאגות מלפנות את כל אהב, לאמיתו של דבר אין דאגות אלה אלא דאגות שוא. ופי' שחי באמונה, יהיה תמיד בשמחה, בהסירו מעליו את חובת הדאגה, ובהסתפקו בכך שיצא ידי חובת השתדלות, ומכאן ואילך אין לו שום חובה והכל ייעשה בידי שמים. הוא חייב לעסוק באיזה פרנסה, והוא מוסך שהקב"ה נתן לו זאת. הוא חייב להשתדל באכילה, ומופך שהקב"ה משביעו, ולקרוא לרופא מתוך ידיעה שלא הרופא ולא התרופה כי אם הקב"ה מרפא, אלא שהעמיד את הפרנסה את השביעה ואת הרפואה שיעבדו בדרך הנקרא דרך המכע (ועיין בספר מאלוהו חלק א' מאמר, בטהון והשתדלות), שהוא נהוין לעוסק בענין בטהון כלהם לשביעה).

5 מאכלי עול - שנה שואב

ונפתח בענין ספירת השבועות. שבוע הוא שבועה ימים, ויודעים דברי המה"ל, כי המספר שבע הוא מספר המרכז על דרך המכע, כי בריאת העולם היתה בשבועה ימים, ששת ימי המעשה ויום השבת, וכאשר אומרים שבוע, אין הכוונה לעבועה ימים נפרדים, אלא לחשיבה אחת הכוללת בתוכה שבועת ימים, שבהצטרפם יחד הם נקראים דרך המכע.

6 העבודה בקשר לדרך המכע, דהיינו הכמתון והאמונה בהשגחה פרטית על המכע, נלמדת מהשארע של פסח — יציאת מצרים, כמו שכתב בארחות חיים להרא"ש (אות כ"ו) ח"ל: "לבטוח בד' בכל לבבך ולהאמין בהשגחה

הפרטית, ובוה חקים בלבבך היהוד השלם, בהאמין בו כי ענינו משוטטות כל הארצות יענינו על כל דברי איש ובוהו לב והוסר בליה. כי שאינו מאמין אשר הוצאתי, מארצו מצרפת, אף באנכי ד' א' אינו מאמין, ואין זה ייחוד שלם, כי זה היה סגולה ישראל על כל העכו"ם, וזה יסוד בני התורה בולדו, האמונה ב' אשר בראתו' אינה סגולה ישראל על כל העכו"ם, כי אמונה זו היא גם נחלת האצנות השומים

7 וכן שמעתי ספרו המשיגות וצ"ל ספיר שפירש הפסוק: רם על כל נניים ד' על השמים כבודו. מי כד' א' המגביהי לשבת המשפילי לראות בשמים ובארץ" (תהלים קי"ג ד"ה). כי הנניים אינם מאמינים, אלא ב"על השמים כבודו", בשמים ולא בארץ. בארץ הם מנהיגים את העולם. אבל אנו בני ישראל מאמינים כי, מי כד' א' המגביהי לשבת המשפילי לראות בשמים ובארץ". פירוש, הגם שהוא מגביהי לשבת, השמים והארץ נסקרים כביכול אצלו כסקירה אחת.

11 הבה נחזור ונשנן את מאמרי חז"ל, אין אדם נוקט אצבעו שלמטה אלא אם כן מכריזין עליו שלמעלה (חולין ו' ב'). אין אדם נוגע בפה שמוכן לחבירו אפילו כמלא נימה. ומה שאנו רואים אנשים נותנים לשני, אין זה אלא קיום שליחותם ממרום. מנגלין זכות ע"י זכאי וחוב ע"י הייב (רש"י דברים כ"ב ח').

אנו שרויים בעולם שכולו חי כסתירה לאמתה זו. כאשר מניע ח"ו שאלה של בריאות פונים בראשונה אל הרופא, וכמעט ששוכחים את המצאתי ואני ארפא" (דברים ל"ב, ל"ט). ובפרנסה מפלפלים בפלפולי

12 באר יוסף - י"ג ט"ו

להענין כזה הוא. כי כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, הוריד להם הקב"ה את המן יום יום עומר לגולגולת לחם מהשמים. ולא העדיף המרבה והמעט לא החסיד. וביום הששי נתן להם לחם משנה שני העומר לאחר.

הארכים (כמיש כ"ז ביומא פ"ה ע"י-ש) וכל זה בא לידם בלי שום עור וסיוע מן אדם אלא ישר מן השמים. והיו עוסקים בתורה ועבודת השי"ת במנוחה ושלוה בלי שום עמל וסרח לפרנסתם ולמחייתם. וכה ראו כולם והכירו וידעו נאמנה כי הכל בא להם מיד השי"ת שהוא הון ומפרנס ומכלכל אותם בכבוד ונחת; וכן התמיד הדבר ארבעים שנה במדבר הגדול והשמים באין חריש וקציר ושום צומח, כדי להשריש כלבם האמונה המהוגנת והמבטח והחזק כי השי"ת הוא המשגיח על כל בריותיו מקטנם ועד גדולם לזנום ולתת להם כל צרכיהם.

14 ולמה הטעם באה מצוה זו כיום ט"ו בניסן שבו נפסק המן. כדי להטמיר עומר זה לעומר המן. לומר שאלו שני העומרים שניהם שוים כאחד. שהם כולם רק מיד ה' (וכן שוים הם גם לענין

13 ולפי המבואר שתכלית כוונת מצות העומר, וכן מצות ספירת העומר, הוא שישראל ישימו תמיד נגד עיניהם ולבם את מצבם בזמן אכילתם את המן במדבר, שהוא יסוד ושורש האמונה והבטחון בהקב"ה. ושכל ימי חייהם ילכו ויתנהגו כאותן הימים. הן במזונם ומחייתם שיהיה במרה והסתפקות, והן לקדש עצמם בכל דבר עד

14 וספרתם לכם מיום הביאכם את עומר התנופה וגי'. ומטה היה הקרבן? מדגן פחות, משעורים. וכמה היתה? שיעור קפן של עשירית האיפה. ושיעור קפן כזה של הדגן הפחות מצוה להעלות לירושלים. וע"ז אמרו, אל תהי מצות העומר קלה בעיניך" (ויקרא רבה כ"ח ו'). והוראת קרבן זה הוא כי אין ביד האדם ליתן לרבוש"ע מאומה. קפן הוא האדם וקטנה היא מנחתו.

15 בט"ה - ט"ו
 11 When the Israelites went to do this, some gathered more and some less. ^B when they measured it with an omer, the one who had taken more did not have any extra, and the one who had taken less did not have 100 little. They had gathered exactly enough for each one to eat.

7 Wellness of Faith - R. Wolfson.
 Every one of a person's actions in this world has an effect on the higher spiritual worlds. In the words of the *Zohar*, "an awakening from below leads to an awakening above."⁵⁶
 In fact, there is a kind of symmetry between an act in this world and the response it evokes in the higher worlds. When a person gives *tzedakah*, for example, that small deed of benevolence will activate the infinitely greater powers of God's benevolence and mercy in the worlds above. Just as the act of *zedakah* in this world gives sustenance to a needy person, so too the Heavenly response it engenders will be a flow of Divine sustenance to our world — a world which is also needy, in the sense that its existence depends completely on God.

The reason why the actions of a Jew can affect the highest worlds, the *Ba'al Shem Tov*⁵⁷ explains, is that the Jewish soul itself extends to those worlds. Every Jew is like the ladder in *'aakov's dream*⁵⁸: although his feet are standing upon the earth, his head reaches the highest Heavens. Thus an act of kindness in this world below can activate the Divine attribute of kindness in the world above.

8 The *Ba'al Shem Tov* quotes a *mishnah* in *Pirkei Avos*: "*Da nah l'malah mimach*,"⁵⁹ which is usually translated, "Know what is above you." On the simplest level, this *mishnah* is telling us to remember that God is above us and He sees everything we do. But the *Ba'al Shem Tov* discovers a more profound meaning in these words: If you want to know what is happening in the worlds above, if you want to know how Hashem is going to relate to you, you can know it "*mimach*" — by examining yourself. Hashem will respond to you in a way that mirrors your own actions and emotions.

16 וכל זה שאמרנו, הוא כנוגע לגוף האדם. אבל כנוגע לנשמה הרי זה המוך מן הקצה אל הקצה. ככה נשמתו של האדם למשול בתחתונים ולמשול בעליונים. כל קיום הבריאה תלויה בעבודת-הנשמה של האדם וכמו שהובא ברש"י (בראשית א', ל"א), "ד"א יום הששי כלם תלויים ועומדים עד יום הששי הוא ששי בסיון המוכן למתן תורה". אם לא בריית יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת" (ירמיה ל"ג, כ"ה) חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם" (מנהגיו ל"ו א'). ולאור מאמרים אלה נמצא שהאדם קובע את כל מהלך העולם, והרי זה נופא יש בידו לחייבו לנהוג תחת אחריות עצומה, ותחת רגש כבוד עמוק אחריות של שר וכבוד של בן מלך.

19 אות: מלאך הממונה על ההריון לילה שמו ונומל טפה ומעמידה לפני הקב"ה ואומר לפניו רבוש"ע טפה זו מה תהא עליה נבור או חלש חכם או טיפש עשיר או עני ואילו רשע או צדיק לא קאמר" (נדה ט"ז ב'). נבור או חלש וכי כבר נקבעו לו לאדם, ואין בכח ההשתדלות לשנות. צדיק ורשע לא נקבע, ונשאר תלוי רק בעבודתו של אדם, הכל כידי שמים חוץ מיראת שמים" (ברכות ל"ג ב'). ומתוך אותה נקודת ה"חוי" עולים וצומחים כל הנהגות העולם שהן תלויות במעשי האדם.

20 שיתחיל גאון - ר' ש"ס

מיהו עב"ז יש מושג של יאוש השי"ת גם בהתחלת הזמן כשהכל הולך כמו שרוצים, לזכרים בהתמדה, מתפללים בכוונה, ועוסקים בעבודת ה' בחשקות והתלהבות, ומרצנים ושומים מאוד ככל חלקי העבודה, וככל זאת יתכן מאוד שבפנימיות האדם ובעומק לבו, יהיה לו ג"כ בחינה של יאוש, ביאור הדברים הוא, שהקב"ה ברא לכל אדם כשרונות ונפלאות וכוחות הנפש גדולים ורחבים, באופן שאם יציל כשרונותיו וישתמש בכל מה שהקב"ה נתן לו במיטב יכולתו, יוכל להיות גדול בישראל, נאון בתורה, ומפליג בעבודת ה', בתפילה, בטהרה, במדות טובות, ובכל שאר עניני עבודה, אך דא עקא שהאדם אחרי תחמין כמה פעמים בתורה ועבודה ורואה עד היכן הצלחותיו הולכו אותו, ע"ז הוא מסקנות והנחות על העתיד כמה יגיעות יוכל לחבוע מעצמו, וכמה כדאי להגדיל

Our purpose in life, therefore, is not the acquisition of possessions; we should not measure our achievement in life by the volume of outer or inner treasures that we accumulate. Our life's mission is concerned with what we become, what we make of ourselves, and what we give, not what we get. We should measure our attainments by the extent to which we fulfill God's Will with the help of our outer and inner acquisitions, utilizing every single one, small or large, for truly human deeds of Divine service. Our endeavors to acquire inner and outer possessions have value only because they provide us with the means to perform such deeds.

From the slightest mental faculty, and the nerve ganglia which serve it, to the strength of your hand, with which you are able to bring about changes in Creation and to which the entire realm of nature and every being within your reach are subject—all your capabilities are but tools lent to you, which one day will appear before the throne of God as witnesses for or against you, testifying whether you neglected them or used them well, whether you wrought blessing with them or curse. Accordingly, there is an outer, universally applicable criterion by which to judge man's deeds: whether or not they correspond to the Will of God. And there is an inner criterion by which to judge a man's greatness, which differs from case to case: not the sum total of his achievements and the amount of resources with which he has been endowed, but whether he has used them to the best of his ability to do God's Will.

26 אמרנו, שעניני הנחת טבע העולם נקראים שבעות. וכיצד נקראים הענינים הרוחניים שהנחת טבע העולם נקבע על ידם? ימים (כשם ששבע נקבע מצירוף של שבעה ימים). על אברהם איבנו נאמר, ואברהם זקן בא בימים" (בראשית כ"ד, א). וכיאר שכל עם הימים, שלא איבדם, וניצלם לעבודת ד'. הרי שעבודתו של אדם מרובו בענין ימים. ועתה הגענו לכיבורה של הספירה השניה עד מפתח השבת השביעית, תספרו חמשים יום ספירה זו מתיחת אל העבודה הרוחנית.

27 Wellspring of Faith - R. Wolfson

rounded by time as a fish is surrounded by water. But time is even more than that: it is what canvas is to a painter, for time is a medium that records, with infinite sensitivity, everything we do and everything we are. According to the Zohar, on every day of a person's life, a new "day" comes down to him from Heaven. That day is like a blank sheet of parchment, and whatever a person does is inscribed upon that day. Then, as the day ends, it goes back up to Heaven, and a new day comes down.

That is the reason Chazal advise us to use the closing minutes of each day, when we recite the Shema and prepare for sleep, to repent for any sins we might have committed during the day. As long as the day is still with us, it is relatively easy to do teshuvah for those sins. While the "transcript" of the day is in our hands, so to speak, it is not difficult to erase and amend whatever has to be corrected. Once the day departs, however, it is harder to bring it back and to correct the record.

The same pattern is repeated with each larger unit of time. A week is more than a collection of seven days; it is an entity with an existence of its own. Hence, when a week comes to an end, it leaves us and ascends to Heaven. At the end of a month, the month goes up, and at the end of a year, the entire year goes up.

Just before each period of time leaves us, there is a short interval designated for teshuvah, like the time of Kriyas Shema at the end of the day. At that moment, we can review the entire period which is ending, and we are granted the extraordinary privilege of rewriting our own "transcript" before it becomes part of the "permanent record." During the week, for example, the time for teshuvah is erev Shabbos, and in the month, it is erev Rosh Chodesh, which is also known as Yom Kippur Katan, a "small Yom Kippur," since it is a time for repentance. And just before the entire year leaves us, there is erev Rosh Ha-Shanah.

Thus, the days of a person's life are an enduring reality. We

לו שאיפותיו ורצונותיו, ועד היכן מסוגל הוא להתמיד בתורה ולכוון לבו בחפילה ולהתגבר על יצר לבו, וכדומה בכל עניני עבודתו, וזהו הנקרא "איש", כי הוא מיואש מכל כחותיו האדריים המוגנים בו, ויחכן לומר שהיאוש הזה עוד יותר גרוע משהיאוש הגדול הנ"ל, כי בגופל האדם יאוש ומרה שחורה הרי יודע הוא שא"א להשאיר במצב כזה, להשקע יותר ויותר בעצבות ובכאון, ולכן יש תקוה לאחריתו שיחנער מיואשו, אך ביאוש כזה שהכל תלך כרצונו, לומר, ובתפלה, ועובר על שמירת הלשון, המחשבה, והענינים, ועל כדוה טיבות, אך הכל הוא במרה מוגבלת כמה שמרמה כדעתו שיכול להתאמץ ולהצליח בה, הרי לעולם לא יחוש לפסוע קצת קרימה ולהתעלות יותר, כי הרי הכל הולך כרצונו, וגם חבריו מעריכים אותו ד', ולמה לו להתייגע ולהתאמץ יותר, כשהכל שפיר מסתדר לו גם בלאו הכי.

אך אילמלי היה יודע אך שזוהו כל כולו רק פיתוי היצר, כדי לעכבו מלעלות לרום המדרגות, בהראוהו לו שכאילו אינו מסוגל להגיע ליותר ממה שהגיע כבר, ואין לו לצפות ליותר מכותותיו וכשרונותיו, כשבאמת יש לו כוחות עצומות ואצרות נפלאות ממש, אישר הקב"ה העניק לו כדי שיתעלה על ידם לרום המדרגות והמעלות, לא היה מרפה ויחטרטל אפי' לדנוע אחת, אלא היה מתאמץ בכל כוחותיו להתעמק יותר בתורה, בחפילה, במהרה, ובמרות, עד שהיה עומד ומשתומם על גדול האצרות אשר ימצא בקרבו במשך עבודתו, שהם הרבה הרבה יותר ממה שהיה יכול לשער.

וזהו הרמז במאמר ח"ל (פסחים קסז: במתני) בכל דור ודור חייב אדם לראות א"ע כאילו יצא ממצרים, כי מצרים הוא לשון מיצר גבול, והיינו שתפקיד האדם המיד לצאת ממצרים, ולהרחיב גבוליו בבחי' ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה, ועי"ז ימצא האצרות הנפלאים אשר לו ויתמלא בברכת ה', וכמו שכתוב (תהלים פא, יא) אנכי ה' אלקיך המעליך מארץ מצרים - הרחב פיך ואמלאוהו, כי ע"י שהאדם יצא ממצרים ורחיב גבוליו, יגדל שאיפותיו וכוחות נפשו, ימצא אצרות מלאים ברכת ה'.

והענין הזה יש ללמוד מעבודת הימים האלו, כי יש מ"א ימי ספירה העומר המיועדים לחקן הו' מרות שכאדם, חסד גבורה תפארת וכו', ולכאורה לפי"ז היה די לנו בו ימים בלבד, כדי לחקן כלליות כל הו' מרות, וכל הפרטים ויכללו בכלליהם, למה חילקו את המדות לפרטים קטנים, כמו חסד שכחסד, גבורה שכחסד, נצח שכחפארת, הוד שכחבורה, וכדומה כל שאר פרטי המדות, אך זהו לימוד גדול בשבילנו שכל פרט ופרט מכל מדה ומדה אפשר לכל אחד ואחד מישראל לחקן בשלימות, ולא לומר - פרט זה קשה מדי בעבורי, כי זה אינו, כל ענין שבעולם אפשר לכל אחד לחקן אם רק יתעמק וייתניע יותר, ויצא ממצרים אשר נבל לעצמו, עד שיזכה לחקן כל בחינות של נפשו ורוחו ונשמחו, וזהו ג"כ המכוון כמה שרמזו דורשי רשומות את מ"ם ימי העומר בפסוק (משלי ב, ד) אם תבקשנה ככסף וככממנוני"ם תחפשנה, אז תבין יראת ה' ודעת אלקים תמצא, דממנוני"ם גוסי"ם מונים הרומז על מנין המ"ם ימי ספירה"ע, ולהגיל יובן מאד כי זהו הזמן לכל אחד ואחד לגלות הממנונים שלו ע"י שיחפש אותם בכל לבו ונפשו, ואז ימצא דעת אלקים, בבחי' מציאה, שלא יאמין למה שזכה, ולמה שהיה טמון אצלו כל הזמן.

וכל שכן בה"עולם קמן" של איש ישראל, אשר כל אחד מישראל הוא למעלה מביטת הרקיע ולמעלה מכל הכוכבים והמזלות, אלא שלפי ראות עיניו, מוגבל הוא ביכולתו ובכתובת נפשו וכחותיו, אבל האמת הוא שיש לו כוחות הרבה יותר מן המשוער, ולכן עיקר תפקידו של אדם הוא לא להתפתות אחרי הגבול אשר שם לעצמו, אלא לצאת חוצץ מהגבול הזה ועי"ז יראה גדול הכח שניתן לו משמים, וזהו שאומרים יעני"ז יושפע שפע רב העולמות" דהיינו שיושפע כוחות אדירים ככל הגבולות שהגבלנו לעצמנו, בתורה, בחפילה, במהרה, במדות, בהתמדה, בהבנה, בהתעוררות, ברכיקות בהש"ת, ובכל שאר הפרטים, כולם יחמלאו בשפע רב מעבר לכל גבול.

רואים אנו מזה כי מה שקובע להיות גדול וקדוש בישראל, אינו כשרונות, או תכונת נפש מיוחדות וכדומה, אלא דבר אחד - להיות "מבקש", לחפש ולחפש עד שמצין מתוך עמקי נפשו כל כחותיו האדירים, בהתמדה, ביגיעה, בהבנה, במהרה, במידות, וכשאר עניני עבודת ה', זהו עיקר הקובע השלמת האדם בעולמו.

והאמת הוא שדברים האלו מפורשים היטב ברמב"ם הל' תשובה (פ"ה הל' ב-ד) ח"ל: אל יעבור כמחשבתך דבר זה שאומרים טפש אומה"ע ורוכ גולמי בני ישראל שהקב"ה גזר על האדם מתחילה כרייתו להיות צדיק או רשע, אין הדבר כן, אלא כל אדם ראוי לו להיות צדיק כ"משה רבינו" או רשע כדרכם בן נבט, או חכם או סכל או רחמן או אכזרי או כילי או שוע, וכן שאר כל הדעות, ואין לו מי שיכפרו ולא נזר עליו ולא שמושכו לאחר משני הדרכים, אלא הוא מעצמו ומדעתו נוטה לאיזה דרך שרצה וכו', "ורבר זה עיקר גדול הוא, והוא עמוד התורה והמצוה" עכ"ל.

הרי שבדי כל אדם להגיע לחכלית השלימות, ע"י שישקיע הרבה כוחות, לחתור ולחפש סתרי אצרותיו הממונים בקרבו, ביגיעת התורה והתמדתה, בעיון תפילה והתמדתה, באופן כבישת היצר והתמדתה, ובכך יוכל להגיע למדרגות כה גבוהות ורמות, ועד למדרגת משה רבינו ע"ה, וכפי שהזכרנו לעיל מדברי הרמב"ם, הרי זה "עיקר גדול ועמוד התורה והמצוה".

Thus, the days of a person's life are an enduring reality. We

see this from a statement in the Zohar about Avraham Avinu. The Torah writes, "V'Avraham zaken, ba ba-yamin,"¹¹ which is usually translated as, "Avraham was old, well advanced in years." The Zohar,¹² however, interprets this to mean, "When Avraham was old, he came with all his days." In other words, all of Avraham's days were perfect and complete; they were filled with mitzvos and ma'asim tovim, good deeds. Therefore, when he left the world, Avraham came before Hashem together with "all his days."

Each person creates the days of his life, one at a time. They constitute a faithful record of his life, an autobiography inscribed by his own actions. All of an individual's spiritual accomplishments are contained within his days. A lifetime of mitzvos and ma'asim tovim, every word of Torah and prayer, all he prizes he wrested from a recalcitrant world, the spoils of his struggles and the fruits of his labors — they are all locked within his days, like an immense treasure in a long row of trunks.

ולפי דרכנו שענין ספירת הימים היא העבודה הקדושה של האדם אשר קובעת את כל סדר הנהגת העולם, הרי גם ענין זה של יום מתן תורתנו נקבע על ידי ההכנה שלפניה. וכ"כ ימי הספירה הם הם היוצרים את יום מתן תורה. ולפיכך סדר הספירה אינו מס"ט לא, כי אם מס' למ"ט. כי לפני הספירה עדיין לא קיים יום של קבלת התורה, ואין לספורים אלא את ימי ההכנה היוצרים את יום קבלת התורה.

כאמרנו שיום קבלת התורה נוצר רק על ידי ההכנה, אין אנו מתכוונים ליום מתן תורה. שזה ודאי שקיים כבריאה אכל כדי שיהא יום מתן תורה גם יום של קבלת התורה, חייב אדם לעשות את עצמו כלי קיבול, וכל כמה שלא הכין את עצמו כראוי, לא יזכה לעלות במדרגות שניתן לעלות בהן בשבועות, והכנת בית קיבול פירושה שאדם עובד נסיונות ועומד בהן. ומתוך כך הוא מתרומם ועוקר את עצמו משטף החיים שלו, ואז הוא כלי עם בית קיבול הראוי להחזיק בו. ואם אינו מכין עצמו בכך ואינו נעשה כלי שראוי להחזיק בו, הרי בהגיע יום מתן תורה, כל מה שמשפיעים עליו, אין להם אחיזה.

34 כאשר אדם קם משנתו, ומיד מקבל על עצמו להתחזק בתפילה, הרי הוא יוצר צורת כלי בעצמו, והסייעתא דשמיא שיש לו בשעת התפילה

וכרע. קבלת התורה" שלו, מיד עם קומו משנתו, תלוי כל היום, באותה צורה שהוא קם, כך הוא מתפלל, וכתפילתו כך סדר לימודו, וחזור חלילה, כמידת לימודו מידת הסייעתא דשמיא שמוסיף לקבל. והקבלה של אותו יום ראשון משפעת על כל השבוע, וכמראה ימות החול מראה יום השבת, והזור חלילה לשבוע הבא.

35 הלך והלך

ספירת הוד ממחיל ל' יום אחר מה הפסק, ומנאחר הפרי לדיק כי ספירת הוד הוא נגד אהרן הכהן, כי הו' מדות מכוונים נגד הו' רועים, ועד גמר ה' יום עדין יש השפעה מהג הפסק, ועי' מש"כ צ"י אחרי קדושים], ועדין יש אור מאחערותא' דלעילא שהי' נפסק, אף שעבודת ימי הספירה הוא שיספור האדם ויחזקן המדות בעלמו למבואר נספרי קודש, אבל יש קויע להאדם מהאור של ימי הפסק, אך בנזח גמר השלושים יום, אז מחיל עבודת האדם להכין עצמו לשבועות. זה הוא עבודת אהרן הכהן שהיא נק' שושני' דמטרוויחא, היינו לקרב בניי להשי"ת. כן צימים אלו הרי העבודה הוא להכין עצמינו לקבלת התורה, למעמד הר סיני, דהיינו המקרבות להשי"ת. זה הוא עבודת אהרן הכהן, אהב את הצדקות ומקרבן לתורה, היינו שהוא מקרב בני אדם להר סיני. ויש בכל אדם היכולת לשאוב מזה של אהרן הכהן, שהרי איתא במשנה הוי מתלמידיו של אהרן, הרי שיש ביכולתנו להיות תלמיד של אהרן הכהן, ולקבל השפעה ממנו.

36

תספרו חמשים יום והקרכתם מנחה חדשה לד'. ומה היתה המנחה? שתי הלחם של חמין, אפיוות חמין. דבר שבפסח הוא אסור באיסור כרת שאו הוא הוסף של ביטול העצמיות, עתה מביאים אותו לקרבן. כי כשאנו עסוקים בעבודה הרוחנית, או המידה היא להיפך. כי אז תלוי בעבודת האדם כל סדר הנהגת העולם, ואם כי אין שום מנחה אחרת הנאמרת חמין, שאני שבועות שאו הוא יום קבלת התורה. חסבלימה את גדלות כחתי הרוחניים של האדם.

37

אחר. ומאידך הערכת עצמו למקיים כל הבריאה בכת אחת. וכל חלק בפני עצמו אין ככחו כדי ליצור צורת אדם. כח הרוחני ללא כח הגשמי אין לו מקום שיחול בו. וזהו הספירה הכפולה של שבועות ושל ימים בספירה אחת, אשר זהו סציאות האדם המורכב ומתוך החזרה התמידית על שני חשבונות אלה יחד, ניתן לזכות לקבלת התורה.

38

Shen Mischel - Ed. R. Bebuski

It is not insignificant that the plague terminated on Lag BaOmer. Just as the night is divided into three sections, the last of which is associated with the coming dawn,¹ so too, the last third of the omer period, from after Lag BaOmer onwards, is associated with Shavuot. It is as if the proper appreciation of community and individual radiates from Sivan into the last part of the omer.

39 ח' ע"ג - י"ג ז' - י"ג ז' - י"ג ז'

הספר "שערי העבודה" המיוחס לרבינו יונה מתחיל: "הפתח הראשון הוא שירע תאיש העובד ערך עצמו ויכיר מעלתו ומעלת אבותיו וגדולתם וחשיבותם וחבתם אצל הבורא יי'. וישתדל ויתחזק תמיד להעמיד עצמו במעלה ההיא ולהתנהג בה תמיד כו'. ואם חלילה וחס לא יכיר מעלתו ומעלת אבותיו. נקל יהיה בעיניו ללכת בדרכיו הפריצים. להגלות נגלות כאחד הנבלים למלאות תאוותו בחיקו כאשר אמר המשל: כל מי שאינו מתבייש מנפשו אין לנפשו ערך בעיניו."

41

רק הענין הוא שהמן טען, ישנו עם אחד, ולית מאן רידע לישנא כישא כהמן, כי המן טען שאה"ג האבות הקדושים וכניהם עבדו את ר' דביעי, אבל עתה כבר נתישנו ישראל, וישנים הם מן המצוות, והמצוות נתישנו ונודקנו אצלם ומקיימים אותם בלי חיות, ואין בהם עוד לחלוות. (וכן עשה זקנו עמלק "אשר קרך בדרך" שהשיל קריחת כעבודת ישראל רזוב כך כל החושלים). ועי' בא מצות לחם הפנים והריאות הישן זה, כי הוא י"ב חלות כנגד י"ב שבטים המכוונים כנגד י"ב צידווי הרי, והיו עדימים אותה כיום השבת וכשהסירו החלות לשבת הבא נעשה בהן נס שהיו חם כביום הלכותו. שערינו היו חמים ממש כמו שיצאו או מן התנור, ואע"פ שע"פ טבע הרי צריך חומן לשלום עליהן והיו צריכין להתישן ולהתעפש מ"מ לא נעשה ככה. וזה מראה שכלל ישראל אין שולט עליהם חומן, ואע"פ כשתרחקו הרדוזה הרכה מהאבות מ"מ עדיין הם חם כביום הלכותו, יש בהם לחלוות האבות, וגם חיבת הקב"ה להם לא בטלה. וכמו דא"י בגמ' שהיו מגביהין השולחן כרגלים לכב"י ואמרו ראו חיבתכם לפני המקום, כי הי"ב שבטים הם כנגד י"ב צידווי שם הרי וכמו שא"א למחוק א' מהי"ב צידוטים כן אי אפשר לשום שבט לימחק ולאכזר חיותו אמ"י כשהוא במצב ירוד כמרומה, מ"מ עדיין זיק האבות בו וגם חיבתו של מקום לא בטלה ממנו, וזהו הישן טענה של המן שהם ישנים מן המצוות, ולכן דוקא בשמו מרומו טענה זו של "כלום הכינו שולחן", בכחי מני וכי שדי ב"י נרגא.

40 א"י - ע"ג - י"ג ז' - י"ג ז'

לכאור כל חמידי יש לומר רבמ"י מגילה ודרשו על שמות הסריסים ראי פני המלך כרשנא שתי וכו', שכולם הם המלצות שהמליצו בשביל ישראל, כלום הקריבו (העבדים) לפניך כיום בני שנה (כרשנא) וכו', ועל ממוכן ודרשו כלום הכינו לפניך שולחן (עם לחם הפנים). והנה ממוכן זה המן ולמה דוקא בשמו מרומו טענה זו, וגם למה נקט דוקא לחם הפנים ולא קטרת או הדלקת המנורה שהכינו ישראל לפני ר'.

purity. Then it burned miraculously for eight days, allowing the Menorah to continue to give its light on the same level of purity, without interruption.

Similarly, deeply hidden within the heart of every Jew there is a point of complete purity. Concealed beyond the reach of any foreign influences, invulnerable to churban and protected from all tumah, this point contains within itself the unblemished holiness that a Jew inherits from the Avos.

Even in a Jew who has fallen very low and whose outward appearance fails to reveal the faintest glimmer of holiness, this hidden point of holiness endures. It may be invisible — but it is indestructible. If such a Jew will only make up his mind to return to Hashem, this hidden point will permit him to "rededicate his house" in purity, and it will illuminate his being with a revealed and perceptible holiness. This invisible reservoir of holiness is the "chelek b'Elokei Yisrael" that belongs to every Jew, and it is the spiritual reality to which the miracle of the flask of oil attests.

cate his house" in purity, and it will illuminate his being with a revealed and perceptible holiness. This invisible reservoir of holiness is the "chelek b'Elokei Yisrael" that belongs to every Jew, and it is the spiritual reality to which the miracle of the flask of oil attests.

וזה הראה הנס של פורים שישראל באיזה מצב שהם עדיין חביבותי נבן ואין הזמן שולט עליהם ואין האהבה כינם ובין הקבי"ה מתישן. ואדרבה אפי' בשעה שהם חוטאים גם או לא זו מחכבן, כמ"ש החת"ס שכארתו זמן גופא שחטאו ונהנו מסעודתו של אחרושה דרשע כארתו זמן גופא כבר הכין הקבי"ה את הישועה וסילק את ושתי. והו עינו של פורים שבו מתגלה גודל האהבה שבין ישראל למקום למעלה מהזמן והשכל, עד דלא ידע.

וזה הי ג"כ הענין כפי' זו שארתו בן איש מצרי בן האשה הישראלית חשב כי אף שאינו מיוחס מורע האבות ואינו בן איש מצרי וכדאי אין מקומי אצל בני יהודה המיוחסים אבל מ"ס לא גרע אני ממחנה דן שבלא"ה פלטים הענין והם היו הנחשלים אשר זנב עמלק והם בעלי עבירה וא"כ לא נופל אני מהם, ולכן בא ליטע אהלו במחנה דן ויצא מכ"ד של משה מחייב, כי טעה שאף בני דן שפלטים הענין מ"ס הם מורע האבות ועדיין יש בתוכם הנקודה הפנימית של שלהבתם שעל זה מרה הנס של הלחם הפנים לחם חם כיום הלקחו בניל. והוא לא האמין בנס זה כי לא הי לו שייכות לזה כדאי מור"ר צדוק הכהן על הא ראמרו שכל שאינו מאמין בתחיית המתים לא יקום בתחיית המתים שאין זה עונש, רק מכיון שאינו מאמין בזה סימן הוא שאין לו שייכות בזה הוא מאמין וכיון שארתו האיש לא היה מיוחס מורע האבות וכאמ"כ כבר גחלו הפנים ותקד ותחישן כבר, לכן לא האמין בנס זה של הלחם הפנים ולגלג עלי. ומכיון שלא האמין בזה לכן חשב שמחנה דן שנתלטו מן הענין כבר אברה תחולתם, וכאמ"כ זה א"א כי כל א' מ"כ שבטים כנגד א' מ"כ צידושי הוי' וכמו שא"א למחוק את השם ככה א"א למחוק א' מישראל אבל הוא שלא האמין בזה לכן יקוב את השם שכביכול עשה נקב בשם ד' וסבר שיכולים למחוק את השם ח"ו, והו מפרשה שלמעלה יצא.

וזהו ג"כ הענין של ל"ג בעומר, כי רשכ"י גילה שיש פנימיות התורה רדין דאריחא ועל כל אמת ואמת יש תלי תלים טודות התורה, וכל א' מישראל יש לו אמת בתורה, וא"כ גם לכל א' מישראל יש פנימיות, וככל א' מישראל יש סוד נשגב גבוה מעל גבוה ששום אדם ואפי' מלאך אינו מבין עליו, ולכן ל"ג בעומר הוא התיקון להחטא של הלמיד ר"ע שלא גהגו בכבוד זה בזה שחשבו כל א' שחבירו פחות ממנו ואין לו חשיבות, אבל בל"ג בעומר נתגלה שיש לכל א' נקודה פנימית חשובה מאוד, ואם אין יכולין לדאות חשיבותו וכמרומה שהוא איש שפל מאוד אוי יש לו חשיבות ע"פ סוד, כמו שאם אין מבנים ענין א' אומרים שהוא ע"פ סוד והו תירדן לכל הקשיות. כן אם יש קושיא על א' מישראל למה הקבי"ה מחבב אותו הלא הוא בחכמית השפלות, התיירדן הוא שע"פ סוד יש לו חשיבות, והו השייכות של פורים לל"ג בעומר כי שניהם עניניהם שרים, להראות גודל חשיבות כל א' וא' מישראל אפי' הפחות שבפחותים שצדין נשכ בתוכו רוח חיים בכיום הלקחו.

בבל איש ישראל מונח אומר גדול גנוז בתוך פנימיותו, והאדם לפעמים אינו יודע מהסוד הזה, ואינו מרגיש את החשיבות הגדול שיש לו, הלא בכל אדם יש נשמת אלקי ממעל אשר נפח קו"ב"ה בתוך האדם, נשמה קדושה אשר הוא מונח תוך הגוף המספיר אורה וחשיבותה. וכיום הזה אשר מיוחד לגלות חלק הסוד שבתורה, היינו כי בתורה יש פרד"ם, וכיום הזה יש התגלות הגדול של חלק הסוד,

הוד שנהוד, נגמ' נרכות (נח) איחא יהוד זה בית המקדש, ואם הוד זה בית המקדש, אז הוד שנהוד הוא קודש הקדשים, ולנאר ענינה כי ידוע מדברי הארז"ל כי כמו שיש עשר קדושות בארץ ישראל כן יש עשרה עמקים בלב האדם, ולכן אומרים בעשי"ת שיר המעלות ממעמקים, וציוה"כ מגיעים לעומק העשירי שלב האדם, העומק שהוא מכיון נגד קוה"ק, כלשון המשנה יכוון לבו נגד בית קודש הקדשים (עי' נפ"ה"ם שער א' פ"ד), דהיינו שלבנו יש נקודה עמומה הנק' קוה"ק, היינו עומק העשירי שיש בלב, והוא מקום טמון ומכוסה, אשר שם אינו מגיע שום רע ושאר תמיד נקי. והנה הכהן גדול ציוה"כ נכנס לפני

ובכל ל"ג בעומר אבינו שבשמים משפיע לנו את האור של יום כיפור, כמובא בתחילת דברינו מצדיקים ז"ע, ובר נותן אבינו שבשמים לכל אחד מישראל את האור הנפלא הזה של "קודש הקדשים" שמאיר בכחו של רשכ"י, שנגרש תחיה חמיר עם ההכרה והידיעה שאפילו כאשר "שחורה אני" מבחור, אבל בפנימיות זה מלא "תאורה", זה מלא ב"הוד" וזהו עצום ונפלא. ואפילו כשי"אני ישנה" עם כל זה לבי ער, כמ"ש בחז"ל הקדושים שליבי ער הכוונה על יום כיפור. וזה מתגלה לנו בל"ג בעומר, שאו אבינו שבשמים מגלה לנו את האהבה העצומה שלו אל כל אחד מאיתנו.

בל"ג בעומר יש כוחו של רשכ"י, איחא נספכים כי מרון הוא אומיות רמון, ואיחא כי שבעת המינים הם נגד הו' מדות, ורמון הוא נגד מדת הוד, והרי על הרמון נאמר כפלת הרמון רקתך ודרשו חו"ל (נרכות טו:) אפי' ריקנין שבך מלאים מצוות כרמון, ועל רמון מלינו (מגינה טו:) שאמרו על ר"מ רמון מלא וסוכו אכל וקליפתו זרק, הרי שרמון מורה על הפנימיות הטמון בתוך כל א' מישראל, וציימים אלו יכולין לגלות זה הפנימיות.

ולפנים, והוא נכנס כשלוחו של כלל ישראל, [כל] השעוה שמטביעין אותו אמה שלוחו, וכשנכנס הנה"ג נכנסו עמו כל ישראל, בתורת שלוחו של אדם כמומו. אך יש בזה נקודה נוספת, שכאשר כל אחד מישראל ציוה"כ נכנס לתוך הקוה"ק שלו, היינו לעומק העשירי שלבנו, ומטהר עצמו, היינו שכולם נכנסו נקוה"ק נפש, אז ככה זה נכנס הכהן גדול לקוה"ק במקום, שהוא קודש הקדשים במקום המקדש. ובל"ג בעומר אשר הוד שנהוד נחגלה זה העומק שלב האדם, ויכול האדם לגלות זה הסוד העמוק שיש בתוכו.

כמו שמבאר צוה"ק דרבי שמעון ציוס הסתלקותו גילה גילויים גדולים בתורה הנסתר, יש גם הכח לגלות המונע שיש בתוך האדם עצמו ולגלות האור הגדול שיש לו.

שמוסרת בתוך כל אחד מישראל, שפנימיות נשמתו בוערת כאש של אהבה אל השיי, כי היא "חד ממש" עם הקב"ה, והיא כל הזמן במצב של "פנים בפנים", במצב של "ראו חיבתכם", אלא שהאהבה הזו מכוסה ומוסותרת, אבל היא נמצאת ובווערת בתוך לבו של כל אחד ואחד מישראל אל אבינו שבשמים, וכל חפצו ורצונו הוא רק לעשות רצון השיי ככן הרוצה למלאות רצון אביו, "יחיד מגרמייהו" יותר מרצון עצמו.

וביום זה נתאספו כל העבודות של רשביי בחיים חיותו, כמ"ש על "בא כיביתם", שכל האורות מתאספים וקאים או, ואז נתגלה האש הזו, כמו שרבי אבא אמר, שכל ההוא יומא, לא נפסק האש הגדולה שהקיפה את ביתו של רשביי, "כל האי יומא לא אפסיק אשא מן ביתא, ולא הוה מאן דמטי לגבייהו, דנהורא ואשא הוו כסתרוניה כל ההוא יומא".

זה היה אש האהבה של השיי שגילה רשביי. זה האש שאמר הכתוב "סמכני באשיות", כל נשמה מישראל מוקפת ומסוכבת בשני האשיות, אש האהבה שיש בתוכינו אל אבינו שבשמים, ואש האהבה שיש לאבינו שבשמים אלינו.

וביום זה, היום של רשביי, מתגלית האש הקדושה הוה בהתגלות עצומה, ומתבטלים כל התומות והכיסויים שמכסים את האהבה, עד שבעזרת השיי אפשר להרגיש את האהבה העצומה שאבינו שבשמים אוהב את כל אחד מישראל, בבחינת "בני בכורי ישראל", שנוכל להרגיש שהשיי הוא "ידיד נפש אב הרחמן", כל זה מתגלה באופן של "כמים הפנים אל פנים" משני הצדדים.

וזה אחד מהענינים של ההדלקה שנוהגים בכלל ישראל להדליק ביום זה, לעורר בזה את לבנו, שכעת הזמן לבקש מאבינו שבשמים, שנוכה לגלות בלבנו כזכות וכח קדושת היום, את אש האהבה העצומה הברערת בלבנו ומתגלית ביום זה, אל אבינו שבשמים, ואת האהבה של השיי אלינו, שנוכה שתכער בנו ונחיה עם זה בהתגלות במשך כל השנה הבעל"ט.

וכמו כן אש האהבה של אבינו שבשמים אל כל ישראל בוערת באופן ובחוקף עצום ונפלא, כלשון הוזה"ק בשמות (דף ה' ע"ב) "אלמלי הוה ידעין בני נשא רחימותא דרחים קודשא בריך הוא לישראל, הוה שאגין ככפיריא למרדף אבתריה", היינו שהיו רודפים אבתריה ורצים אחרי הקב"ה ושואגים כארי להתקרב לפניו. אלא שזה מכוסה ומוסתר, ומוקף עם חומות המסתירות, ורשביי ביטל והרס את כל החומות והמחיצות האלה, וגילה לנו את ה"סוד" ה' ליראיו", הוא גילה לנו את האהבה העצומה שהשיי אוהב את כל אחד מישראל, והאיר זאת בלב כל אחד מישראל, ואפילו בלב יהודים שמעולם לא למדו מתורת רשביי, אף על פי כן מכח היות רשביי נשמה כוללת, האיר השיי על ידו בלב כל אחד מישראל את גילוי פנימיות התורה, שנוכל בזה גילוי פנימיות האהבה של כלל ישראל אל אבינו שבשמים, וגילוי האהבה של אבינו שבשמים אל כלל ישראל.

והעיקר מלוי שיאמין האדם נגודל כח הזמנים, וידע הקדושה הגדולה המונח נזמנים אלו, ועיי"ו לא יתמין הזמן. איסא בשפת אמת (מקן מר"ג, פסח מרמ"ו) לפרש הפסוק והי' אמונת עמיך פסוק יצועם, שצריך האדם שיהי' לו אמונה בהזמנים הטובים, ועיי"ו יכול להיות לו ישועה בהזמנים מי לא צריך בזמנינו ישועה גדולה, הלא כלל ישראל צריך ישועות היחידים צריכים ישועות, והלא כל השבוע הוא מסוגל לישועה, פסח שני ול"ג בעומר, וצריכים להיות נמשך אחר קדושת הזמן, ולנצל את היכולת להפעלות נימים אלו.

וכתוב מצדיקים זי"ע, שאפילו אם לפעמים רצון אבינו שבשמים לטובתינו, שלא נרגיש כלל הרגשה מיוחדת בעת התפלות ביום זה, אף על פי כן יש לזכור ולרדת שאין זה משנה כלל, ואין זה מראה על שום חסרון, אדרבה, בדיק הפוך, זה הרי הכל מתנות עצומות ונפלאות מאבינו שבשמים, כי הרבה פעמים כאשר אין מרגישים כל כך התקרבות והתעוררות, או כשאין מרגישים כלל שום הרגש, אזי התפלות האלו הם התפלות הגבוהות והחשובות ביותר, שמגיעות למקום הגבוה והקדוש ביותר, וכל חיבה וחיבה מהתפלות האלו מלוות אותו על כל ימי חייו, חה ממש "בהרי ככשא דרחמנא למה לך", על כן הצדיקים זי"ע הרעישו עולמות והאירו בליבנו, שנוכח ונידע שאין לכל ההרגשות שום שייכות ושום נפקא מינה לנו כלל, ואין זה צריך להיות משנה לנו כלל, ואין לנו להתרפות ח"ו ולהחלש אפילו בכל דהוא עבור העדר ההרגשות, אלא עלינו מוטל רק להרבות בדיבורים ובקשות ובהשתדלות לבקש כמה שיותר בדיבור ובהמשכה. וכמו שרשביי בעצמו אמר, שכל קול שיצא מבקשה של בר ישראל, עולה למקום הגבוה והקדוש ביותר.

ומהקאונצער מגיד זי"ע כתוב, שבג' השבעות הראשונות של הספירה, אבינו שבשמים משפיע לנו את הכח של הג' מצות, ואת הקדושה של הג' אבות, ולאחר מכן, כד' שבועות שאחרי זה, אבינו שבשמים משפיע לנו את הכח של הארבעה כוסות, שבהם מושפעת הקדושה של הדי' אמהות. ולפי זה בשבוע זה, השבוע של הדי' אשר בו "תרעין פתוחין", זה השבוע שבו אבינו שבשמים משפיע לנו את הכחות והקדושות של הכוס השני, וידוע מצדיקים זי"ע על מאמר המשנה, מוזגין לו כוס שני, וכאן הכן שואל, שאז הזמן שאפשר לפעול ולבקש כל מה שחפץ, ממילא כל השבוע הזה, הוא "וכאן הכן שואל", שאפשר לפעול בו דברים עצומים, ובפרט ביום זה, שהוא "הוד שבהוד", והוא הנקודה העיקרית והפנימית של כל השבוע, אפשר לזעוק אל אבינו שבשמים, יחד עם כל כלל ישראל, את הזעקה והבקשה של "מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות", ואפשר לפעול בו דברים עצומים של רפואות בדתניות ובגשמיות.

(עמ' עמ' עמ')

Rabbi Shimon bar Yochai said, "If Yisrael had been lacking even one person, the Divine Presence would not have been revealed to them." (Devarim Rabbah 7:8)